

Aan de Rechtbank
te Amsterdam
Sector Bestuursrecht



Ad Astra Advocaten

Mr. J. Hemelaar
Mr. J.M. Stevers

Korte Mare 14
Postbus 11071
2301 EB Leiden

Geeft eerbiedig te kennen:

Tel.: 071 – 528 00 25
Fax: 071 – 528 45 00

_____, wonende te Amsterdam aan _____, te
dezer zake domicilie kiezende te Leiden aan de Korte Mare nr 14 (Postbus 304, 2300 AH Leiden) ten
kantore van Ad Astra Advocaten, van wie van de advocaat **mr. J. Hemelaar** in deze als gemachtigde
optreedt en bepaaldelijk gevolmachtigd is het onderhavig rechtsmiddel in te stellen;

1. Op 25 mei 2012 is door de Burgemeester te Amsterdam met betrekking tot eiser een beschikking
geslagen ter zake van zijn aanvraag voor een ID-kaart. De aanvraag werd buiten behandeling ge-
steld. Tegen deze beschikking is door eiser, hierna te noemen Sjef, tijdig bezwaar aangetekend. Het
bezwaar is ongegrond verklaard bij beschikking van 5 november 2012. Een kopie van deze be-
schikking is bijgevoegd als **Productie 1**.
2. Sjef kan zich geenszins met deze beslissing verenigen en komt deswege van de beschikking in be-
roep bij uw Rechtbank, en wel op nader aan te vullen gronden.
3. Sjef wenst reeds thans een aantal van de gronden aan te voeren, zonder daarmee volledigheid te
willen nastreven.
4. Hij meent, dat de beschikking in strijd is met de zorgvuldigheid en een draagkrachtige motivering
ontbeert. Daarvoor verwijst hij in eerste instantie naar al hetgeen reeds in de procedure namens of
door hem naar voor is gebracht. Daarnaast meent Sjef, dat hetgeen door verweerder is aangevoerd
strijd oplevert met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betrekkelijke verdragsrechtelij-



ke verplichtingen, met de relevante wetgeving en lagere regelgeving, terwijl Sjef tevens aan het oordeel van de Rechtbank wil onderwerpen de vraag of wel de juiste beleidsregels op de juiste wijze zijn toegepast. Voorts wenst hij, uitdrukkelijk zonder volledigheid na te streven, het volgende naar voor te brengen.

5. Sjef heeft een brief aan de Burgemeester verzonden op 5 november 2012. Deze is per fax verzonden. In de bestreden beschikking, die is afgestempeld voor verzending op 5 november 2012 en daarna ter post is aangeboden, wordt niet ingegaan op de inhoud van deze brief. Sjef gaat ervan uit, dat zijn brief en de beschikking elkaar hebben gekruist.
6. Als **Productie 2** wordt de brief van Sjef aangehecht, welks inhoud hier als geheel herhaald en ingeSjef dient te worden beschouwd. Uit het gereleveerde moge blijken, dat de veronderstelling waar de Burgemeester kennelijk van uit gaat, dat EU-Verordening 2252/2004 (hierna: de Verordening) zou voorschrijven dat in een ID kaart (hierna ook: NIK) vingerafdrukken worden opgenomen, niet gedragen wordt door de Raad van State.
7. Sjef heeft zich erop beroepen, dat de nationale regeling strijdig is met artikel 8 EVRM en met diverse andere verdragen.
8. De Burgemeester heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom dat anders zou zijn.
9. Feitelijk heeft de Burgemeester op dit punt niet veel anders gedaan dan te verwijzen naar de Parlementaire geschiedenis. Daarin is ooit een discussie gevoerd over de vraag of opname van vingerafdrukken in een ID-kaart in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM. Een meerderheid in het Parlement meende **toen**, dat de inbreuk die dat met zich zou brengen gerechtvaardigd kon worden door de aanwezigheid van een *pressing social need necessary in a democratic society*. Zowel aan het proportionaliteitsvereiste als aan de subsidiariteit zou worden voldaan, aldus het Parlement, gegeven de vorm waarin een en ander werd opgetuigd en de te dienen doelen.
10. Inmiddels is het Parlement van die aanname teruggekomen. Ook de regering is van die aanname teruggekomen. De optuiging zoals aanvankelijk beoogd is komen te vervallen. Ook de doelen zijn bijgesteld. Er is bovendien veel informatie vrij gekomen die de pretense rechtvaardiging voor een dergelijke inbreuk heeft weggenomen, waaronder cijfers van de KMAR, twee WRR-rapporten en een onderzoek van Professor Bekker in opdracht van Minister Donner.



11. De verwijzing naar de parlementaire geschiedenis is daarom volstrekt onafdoende.
12. Bovendien is de stelling van de Burgemeester dat de bezwaren van Sjef al uitgebreid aan de orde zijn geweest in de parlementaire behandeling van wetsontwerp 31324 ook inhoudelijk pertinent onjuist. De ondeugdelijkheid van dat argument volgt reeds uit het feit dat een deel van de bezwaren van eiser zijn grond vindt in gebeurtenissen en ontwikkelingen die dateren van ná de parlementaire behandeling van het wetsontwerp. Maar bovendien zijn de bezwaren veel te persoonlijk om behandeld te kunnen zijn tijdens de parlementaire behandeling. Wat te denken van de psychosomatische klachten die Sjef mede ten grondslag heeft gelegd aan zijn bezwaar. Zijn die in het parlement aan de orde geweest? Of het feit dat de overheid de chip op straat op afstand kan uitlezen? De onveiligheidsgevoelens en de verwijzing naar repressieve mogelijkheden alsmede de mogelijkheid tot kennisname van vreemde mogendheden van de vingerafdrukgegevens? Of de bescherming van het recht op (intellectuele) eigendom? Eiser komt het in de behandeling van het wetsvoorstel allemaal niet tegen.
13. Overigens wil eiser nog opmerken, naar aanleiding van het citaat van de adviescommissie onder randnummer 4.6, dat na de ommezwaai van de Minister (waarbij de Minister nog niet volledig afstand neemt van een aangenomen behoefte aan een centrale administratie) duidelijk is geworden, dat er helemaal geen “toenemend misbruik van paspoorten en ontstaan van dubbele identiteit” is, althans geen misbruik op een wijze die bestreden zou kunnen worden met de opname van vingerafdrukken in het paspoort of in de ID kaart.
14. Gememoreerd zij bovendien, dat in een rijbewijs géén vingerafdrukken zijn opgenomen, zodat áls er al een toename van misbruik te constateren zou zijn op enig moment in de toekomst (hetgeen op dit moment NIET het geval is), opname van vingerafdrukken in een paspoort en/of rijbewijs de identiteitsfraude niet tegengaat, maar hooguit in een ander jasje laat voortbestaan. Het is aan eiser niet duidelijk, of de opname van het citaat onder randnummer 4.6 de suggestie bedoelt te wekken, dat vingerafdrukken tóch nodig zijn al dan niet in een centrale opslag, maar met het voorgaande is dat in ieder geval weerlegd. Primair is het overigens niet een relevant citaat van verweerder, omdat de richting waarop men op dit moment aankoerst een duidelijke is: geen vingerafdrukken in de ID kaart. Enkel en alleen omdat de regering meent, dat de Paspoortwet daarvoor gewijzigd zou moeten worden, zijn die vingerafdrukloze ID-kaarten nog niet in productie genomen. Maar dat de grond onder de verlaten koers is komen te ontvallen is duidelijk. Nu die grond niet meer als rechtvaardiging voor de inbreuk kan dienen, vormt de inbreuk op artikel 8 EVRM een schending.



15. Verweerder haalt een uitspraak van de Voorzieningenrechter te Maastricht aan om het gebruik van vingerafdrukken te rechtvaardigen, als zou dit het belang van de openbare orde beschermen. Dat is evenwel een uitspraak die over een paspoort gaat, en niet over een ID-kaart. Dat is een wezenlijk verschil, want het beroep op de gewijzigde inzichten van de regering en het parlement ten aanzien van de opname van vingerafdrukken in reisdocumenten heeft ten aanzien van de ID-kaart geleid tot een besluit helemaal af te zien van die afname en opname (zo snel als dat redelijkerwijs volgens de regering gerealiseerd kan worden), en dat is voor paspoorten (nog) niet zo besloten. Een uitspraak over paspoorten en vingerafdrukken kan dus niet dienen als verweer tegen een bezwaar tegen opname van vingerafdrukken ten behoeve van de uitgifte van een NIK.
16. Daar komt nog bij, dat de Voorzieningenrechter geen rekening heeft kunnen houden met de eerst later (d.w.z. na de datum van de uitspraak van de Voorzieningenrechter te Maastricht) aan het licht gekomen gegevens van de KMAR waaruit blijkt, dat er geen openbare orde belang te beschermen valt voor zover het ziet op misbruik van paspoorten door look-alikes: een dergelijke fraude van enige omvang bestaat niet. Jaarlijks wordt er hooguit één geval gedetecteerd, en volledige controle (na de normale controle) op een aantal risico-vluchten leerde de Marechausse, dat de score en pak kans ongeveer 50 % van alle gevallen is. In één jaar van de afgelopen jaren zijn er twee gevallen geweest van look alike fraude, maar dat betrof twee vrienden die voor de grap bij de douane op het vliegveld elkaars paspoort hadden aangeboden bij vertrek. Het spreekt voor zich, dat zo'n score aan look alike fraude een maatregel en een inbreuk als de onderhavige niet kan rechtvaardigen.
17. De Burgemeester stelt onder 5.1, dat de inbreuk is geminimaliseerd. Dat is eiser niet met de Burgemeester eens. Van een geminimaliseerde inbreuk zou pas sprake zijn, als er één vingerafdruk werd afgenomen, en ook slechts één vingerafdruk werd verwerkt, op een wijze dat eiser zelf kon bepalen wie wel en wie niet die vingerafdruk zouden mogen zien. Dat is dus zeker niet het geval wanneer 4 vingerafdrukken worden afgenomen, waarvan er 2 worden gebruikt (resultierend in een zinloos zware inbreuk!), die bovendien worden opgeslagen in een op afstand uitleesbare chip. Eiser verwijst voorts naar het argument van de Duitse advocaat Michael Schwarz in de zaak die aanhangig is bij het HvJ-EU te Luxemburg onder nummer C-291/12, dat de opname van vingerafdrukken als biometrisch element *op zich* al niet voldoen aan het subsidiariteitsprincipe en aan de aan te leggen proportionaliteitstoets.



18. Onder randnummer 5.3 geeft verweerder aan, dat hij de redenering van eiser kan volgen, dat er thans geen *pressing social need* meer bestaat. Verweerder heeft daaraan echter niet de juiste conclusie verbonden.
19. In deze zaak is immers niet door eiser verzocht om nieuwe wetgeving of nieuwe regelgeving. Hij heeft verzocht om een ID-kaart voor hem als individu en om niets anders.
20. De Burgemeester heeft echter kennelijk zich het hoofd gebroken over wat de gevolgen zijn voor de (oude en/of nieuwe) regelgeving wanneer de argumentatie van eiser wordt gevolgd. Dáároveň gaat de rest van de overwegingen van de Commissie.
21. Waar het hier op aankomt is, dat als er geen *pressing social need* meer is, de Burgemeester de inbreuk niet mag maken. Het vragen van vingerafdrukken is dan verboden. Eiser begrijpt uiteraard, dat de Burgemeester dan een probleem heeft: er is een wettelijk kader, en hij mag dat wettelijk kader niet meer volgen. Een ander kader is er nog niet. De oplossing bestaat er echter niet in om dan maar te gaan zitten wachten op het nieuwe wettelijk kader. De aanvraag voor een NIK is immers NU gedaan. De enige juiste handelwijze is dan om de wet buiten werking te laten voorzover hij in strijd komt met de hogere regelgeving (verdragsverplichtingen). Langs die lijn kan het dilemma waarin de Burgemeester zich bevindt heel wel worden opgelost, en dat is ook de enige wijze waarop het dilemma zou moeten worden opgelost. Voordeel van deze in de literatuur en jurisprudentie algemeen aanvaarde benadering is, dat de gevolgen van gebrekkige wetgeving en conflicterende regels dan niet op de burger worden verhaald, die aan het bestaan van het gebrek of de onverenigbaarheid niet debet is, en die ook niet de invloed heeft om daaraan wat te doen.
22. De Commissie deelt niet de mening van eiser, dat er bovendien óók geen medewerking kan worden verlangd omdat de verplichting in enige wettelijke bepaling, of in enige bepaling van lagere regelgeving, ontbreekt omtrent de afgifte van vingerafdrukken. De Commissie stelt, dat die verplichting dwingend volgt uit artikel 28a PUN, en zulks zou ook in overeenstemming zijn met de Verordening, aldus de Commissie. Dat is naar de mening van eiser niet het geval. Indien bijvoorbeeld in een strafrechtelijk traject reeds vingerafdrukken bekend zijn geworden van een persoon, dan kan een paspoort uitgegeven worden zonder dat er opnieuw vingerafdrukken moeten worden afgegeven (en thans aan de Burgemeester). Noodzakelijk voor de uitvoering van de wet is het aannemen van de verplichting dus vaststaand níét, althans niet in alle gevallen. Ook in de gevallen waar vrijwillig medewerking wordt verleend is de noodzakelijkheid van het aannemen van een verplichting niet



aanwezig. Het is overigens wél juist, dat er hier een discrepantie waargenomen kan worden tussen hetgeen is vastgelegd over wat de Burgemeester moet doen volgens de lagere regelgeving, en de verplichtingen die aan de burger zijn opgelegd. De Burgemeester krijgt immers opdrachten die hij zonder dat de verplichting aan de burger is opgelegd om daaraan mee te werken in sommige gevallen niet kan uitvoeren. In ons rechtssysteem is het zo, dat van degene die iets moet, maar niet kan, wordt geoordeeld, dat deze persoon of instantie zich in een situatie van overmacht bevindt. Alsdan wordt het niet vervullen van de opdracht tot handelen gedisculpeerd. Het is niet zo, dat er dan van rechtswege voor derden verplichtingen ontstaan. In dit geval geldt derhalve, in overeenstemming met het wettelijk systeem, dat wanneer de Burgemeester vingerafdrukken zou behoren op te nemen in de administratie, of vingerafdrukken zou moeten laten opnemen in een gegevensdrager, terwijl hij die vingerafdrukken niet heeft, en degen die over die vingerafdrukken wel kan beschikken deze niet wil afstaan, dat de Burgemeester gedisculpeerd is als hij aan dat deel van zijn opdracht geen uitvoering geeft en de ID kaart zonder vingerafdrukken uitreikt.

23. De Burgemeester kan er dan niet voor kiezen om de ID- kaart maar helemaal niet uit te reiken, want hij is verplicht die kaart uit te reiken op aanvraag, en hij bevindt zich ten aanzien van dat verzoek niet in een overmachtsituatie: hij is wel degelijk in staat een ID-kaart zonder vingerafdrukken af te geven. Een dergelijke handeling komt zelfs met regelmaat voor (zij het tot dusverre om andere redenen).
24. Ten aanzien van de Verordening merkt eiser overigens op, dat hij van mening is, dat die niet verbindend is. Hij verwijst naar het door Jongenelen in hoger beroep ingenomen standpunt in de zaak die bij de Raad van State aanhangig is onder nummer 201205593/1/A3 (het betreft een zaak van een andere aanvrager van een NIK) en maakt dit zich eigen.
25. De Burgemeester heeft verwezen naar de zaak Roest. Eiser is bekend met die zaak, maar wijst er ook ten aanzien van die zaak op, dat hij geen paspoort heeft aangevraagd, maar een ID-kaart. De zaak Roest gaat over een paspoort.
26. De Commissie tipt in haar advies slechts héél kort het voorkomen van psychosomatische klachten van eiser aan. Eiser meent, dat dit onterecht is. De Commissie zegt geheel ongemotiveerd, dat zij meent, dat dit geen fysieke veranderingen zijn. De beschikking gaat mank op een motiveringsgebrek op dit punt. Eiser tast volledig in het duister over de achtergrond van dit standpunt. Hij ver-



moedt, dat de Commissie zelf ook in het duister tastte over wat ze met dit aspect van de zaak aan moest en het daarom maar ongemotiveerd heeft gelaten. Als dat zo zou zijn, dan is er sprake van vooringenomenheid, althans van het toedeneren naar een ongegrondverklaring van het bezwaar, ongeacht de mérites van de bezwaren.

27. Onbetwist zijn psychosomatische problemen van fysieke aard. Onweerlegd is ook, dat de psychosomatische klachten verband houden met het verzoek van de Burgemeester aan eiser om zijn vingerafdrukken af te geven. Onweersproken is tenslotte, dat het opkomen van de psychosomatische klachten eiser in de weg zitten met betrekking tot de afgifte van vingerafdrukken. Hij wordt daar eenvoudigweg ziek van. Daarmee dienen de psychosomatische klachten te worden gecategoriseerd als een fysieke verhindering.
28. Het verbaast eiser overigens, dat wél meermalen naar andere zaken wordt gewezen, die niet parallel lopen aan de zijne, maar dat waar het aankomt op een zeer specifiek eigen element in de procedure verweerder er zo het zwijgen toe doet.
29. De Burgemeester stelt voorts, dat de gegevens beschermd zouden zijn tegen gebruik door derden, waaronder de AIVD. De Burgemeester heeft blijkens zijn stellingen daaromtrent niet goed gelezen wat eiser dienaangaande heeft aangevoerd. De bevoegdheden van de AIVD om informatie te bemachtigen zijn immers niet beperkt door de Paspoortwet, maar worden gegeven in eigenstandige wetgevingsproducten, die de Paspoortwet doorkruisen.
30. Met betrekking tot de Patriot Act haalt de Burgemeester de Minister aan, maar vervolgens trekt de Burgemeester daar geen conclusie uit. Het citaat van de Minister is nota bene een citaat waarop eiser zelf heeft gewezen, en het citaat sluit gebruik van de gegevens door de Amerikaanse autoriteiten niet uit. De beschikking gaat ook op dit punt mank aan een motiveringsgebrek, en het is zelfs onbegrijpelijk hoe de Burgemeester in het citaat een weerlegging van het bezwaar zou hebben kunnen zien (áls de Burgemeester het citaat om die reden heeft opgenomen).
31. Op pagina 9 van het advies van de Commissie schrijft de Commissie het een en ander over de afleesbaarheid op afstand. De Commissie heeft de teksten waarnaar eiser heeft verwezen kennelijk zo opgevat, alsof de chip waarop de Burgemeester de vingerafdrukken van eiser wil laten opslaan alléén uitleesbaar is, als de chip zelf door een machine wordt gehaald, die die chip uitleest. Dat is een volstrekt verkeerde voorstelling van zaken. Een RFID-chip is een chip die op afstand uitlees-



baar is, door middel van radiogolven. De naam van de chip zegt het al. Eenzelfde type chip zit bijvoorbeeld ook in de OV-kaarten. Niemand zal willen beweren, dat OV-kaarten alleen bruikbaar zijn, als men die IN een apparaat stopt. Die kaarten kunnen gewoon in de buurt van een afleesapparaat gehouden worden (het apparaat, dat de conducteur bij zich heeft, of de poortjes op de stations, of de paal in een tram of bus. Hoe dichtbij of hoe ver de chip van het uitleesapparaat moet worden gehouden is niet iets dat door de chip wordt bepaald, maar door de uitleesapparatuur. Het zal de Rechtbank nog wel in het geheugen liggen, dat toen de OV-kaarten werden ingevoerd, de poortjes te ruim stonden afgesteld, waardoor personen die helemaal niet wilde in- of uitchecken, en hun kaart gewoon in portemonnee of jaszak hadden, enkel door langs een incheckpaal te lopen onbewust incheckten en uitcheckten en zodoende saldo verloren. Na de nodige klachten zijn de poortjes strakker ingesteld, zodanig, dat wie nu langs een OV-paal loopt niet onbedoeld incheckt of uitcheckt. Wie echter wil, kan de chip met vrij eenvoudige apparatuur op een veel grotere afstand uitlezen. Dat geldt zowel voor de chips in OV-kaarten als die in de ID-kaart en het paspoort.

32. Een ander verhaal is, of de uitgelezen informatie bruikbaar is. En hier heeft de Commissie zich waarschijnlijk verslikt. De informatie die op de chip van de ID-kaart staat is beveiligd met een versleuteling. Een aantal gegevens daaruit is moeilijk, en andere is makkelijk te destilleren. Een van de makkelijk te ontcijferen onderdelen is bijvoorbeeld de nationaliteit. Andere informatie is moeilijker te ontsleutelen, en wat de Commissie waarschijnlijk verkeerd heeft begrepen uit de literatuur is, dat voor het exact kunnen uitlezen en gebruiken van de opgeslagen informatie met betrekking tot de vingerafdrukken men in de uitlezende apparatuur (of in de verwerkende apparatuur) de versleutelingscode moet toepassen, en men die dus moet kennen of kraken, aler men uit de opgeslagen informatie de vingerafdruk van de drager kan reproduceren. Nu de Commissie een verkeerde interpretatie aan de literatuur waarnaar zij verwijst heeft gegeven, heeft de Burgemeester niet kunnen komen tot een deugdelijke weerlegging van de bezwaren van Sjef op dit punt.

33. Het advies van de Commissie gaat ten slotte in over de vraag of een compensatie had moeten worden aangeboden. De Commissie meent, dat vingerafdrukken geen economische waarde hebben. Het standpunt dat Sjef hiertegenover inneemt is diametraal het tegenovergesteld. Hij meent dat vingerafdrukken wel degelijk een waarde hebben, althans zolang de bewuste vingerafdrukken nog niet (door opname in diverse systemen en reproductie in nog meer bestanden) algemeen verbreid zijn. De waarde kan bestaan voor onderzoekers, maar ook voor mensen die willen weten wie ergens geweest is of niet (detectives, politie, criminelen), of die denken dat biometrische gegevens een be-



trouwbare match zou kunnen geven met de identiteit (overheidsinstanties, banken, verzekeringen etc). Het argument dat een dergelijke waarde niet zou bestaan is onverenigbaar met de stelling, dat het kunnen controleren van biometrische gegevens een doorslaggevende rol in de bescherming van de openbare orde zouden kunnen spelen¹.

34. De Burgemeester geeft daarbij nog aan, dat de waarde beperkt zou zijn, omdat de vingerafdruk niet zou worden opgeslagen in een centrale database. Toegegeven kan worden, dat een opslag in een centrale database de exploitatiemogelijkheden van de vingerafdruk verhoogt. Maar dat levert meteen ook het bewijs, dat er *dus* een economische waarde is. Of die exploitatie wél of niet ter hand wordt genomen, doet daaraan niet af. Goud dat in de grond zit blijft een waarde bezitten, óók als vooralsnog de goudader niet aangeboord wordt, terwijl men weet dat hij er is.
35. Eiser wijst er in dit verband ook nog op, dat de Burgemeester van een misvatting uitgaat, als hij meent, dat de opslag in de chip in het paspoort of NIK geen opslag zou zijn, en nog meer, als hij denkt, dat het paspoort of de NIK eigendom van eiser is, en niet van het Koninkrijk der Nederlanden. Het zij gememoreerd: Sjef is slechts *houder*. En over de opgeslagen gegevens in de chip kan hij niet eens beschikken als houder, want de code van de versleuteling houdt de Burgemeester aan zichzelf. Zolang Sjef dus door Amsterdam loopt, kan de Burgemeester (of de Minister) met de hem wél bekende versleutelingscode de vingerafdrukken van Sjef ‘inzien’ en overigens ook op afstand hem blijven volgen op basis van de versleutelde vingerafdrukken, die uniek zijn.
36. Sjef meent, in aanvulling op deze laatste beroepsgrond, dat de Burgemeester veel te weinig aandacht heeft gehad bij zijn beslissing voor de gevolgen van de repressieve maatregel die de eis om vingerafdrukken af te geven inhoudt, althans daaraan veel te weinig gewicht heeft gegeven. De bezwaren van eiser gaan uiteindelijk vooral hierop terug, en op zijn persoonlijke ervaringen. Aan die bezwaren is de Burgemeester naar de mening van Sjef te lichtvaardig voorbij gegaan.
37. Sjef behoudt zich het recht voor de gronden van het beroep nog nader aan te vullen.

Redenen waarom Sjef zich wendt tot uw Rechtbank met het verzoek de beslissing op bezwaar van de Burgemeester van Amsterdam d.d. 5 november 2012 te vernietigen en te bepalen, dat de aanvraag van

¹ Andersom is het *niet* zo, dat de stelling dat aan biometrische gegevens een economische waarde toekomt strijdt met de stelling, dat opname daarvan in reisdocumenten (thans) niet nodig is voor fraudebestrijding.



Sjef alsnog in behandeling zal worden genomen en dat aan hem een ID-kaart zal worden uitgereikt zonder dat daarin vingerafdrukken zijn opgenomen, met een geldigheidsduur die de Rechtbank passend acht,
met veroordeling van verweerder in de kosten van deze procedure,
en met toekenning van een vergoeding van de in de bezwaarfase gemaakte kosten van professioneel verleende rechtskundige bijstand, op de voet van artikel 7:15 Awb.

Leiden, 14 december 2012

Gemachtigde